

cap referència ni en les diverses biografies publicades. Ni el mateix autor mossèn Oliveras en fa cap crònica semblant a les que havia fet de les seves ascensions als Encantats realitzades el 1910 i 1911.

Marcos Feliu en canvi no se'n sorprèn, perquè en fer el repàs de les diverses ascensions que se li atribueixen en diu "Altres ascensions romanen desconegudes per no haver-les donades a conèixer. El 1913 donava documentades conferències sobre ascensions des de la Vall de Bohí, des de Bagneres de Luchon a la Maladeta i altres llocs que evidenciaven els seus variats recorreguts pirinencs".

Sobte en canvi com Mossèn Oliveras s'esplaia en un article publicat uns anys després (maig 1932) a la revista "Mai Enrera" butlletí del Club Excursionista de Gràcia, "Una experiència reeixida" on explica detalladament, com amb Narcís Cuyàs i Joan Rigol havien realitzat una excursió per les regions més abruptes dels Pirineus, portant una tenda a coll. Cosa que ara ens semblaria del tot normal, però que en aquells anys (1915) el resultat fou que anaven carregats amb 30 Kg. de la tenda, més 70 Kg. de la resta de material i queviures. Va caldre llogar dos homes a Espuï que juntament amb ells tres es repartissin el centenar de quilos del total de l'equipatge. Per aquesta crònica sabem que van temptejar el Besiberri Nord, però creient que la cresta seria practicable, varen emprendre l'escalada massa a la dreta del cim principal, per una canal que els va semblar accessible, però que es trobaren el pas barrat a 200 metres del cim.

Agustí Jolis a l'article "L'Aneto ha perdut un altre dels seus homes" concretant la personalitat de mossèn Oliveras, explica que l'agost de 1941 se'l va trobar passejant per Canfranc. Aquella casualitat li va reportar una bona estona d'agradable conversa, i que li va explicar diverses anècdotes. Això li va fer veure que úni-

Miquel Oliveras Brossa. Foto: Fons Fundació Maurí

cament per les publicacions sols es podia intuir una petita part de la seva personalitat. Allà relata que aquell intent del Besiberri Nord es va frustrar a pocs metres del cim per la insistència dels seus companys que li suplicaren que abandonés davant les creixents dificultats. Sembla ser que en aquella ocasió no s'entossudí com acostumava a fer habitualment i tornà enrere amb els seus companys.

Així el Bessiberri Nord no fou assolit per mossèn Oliveras i els seus companys, sinó que la primera nacional es va fer l'any següent per Josep M. Soler i Coll, els germans Ramir i Isidre Puig amb el guia de Benasc Daniel Mora.

En una entrevista que li feren ja gran, l'any 1952 li preguntaren de què li venia l'afició a la muntanya? - De molt lluny, del segle passat, és una història llarga, li diré: a la meva família... bé, vaig tenir tres germans que varen morir joves, per malaltia. Vaig sentir dir que la persona que viu a l'aire lliure no emmalalteix, o bé si està malalt, es cura ràpidament.

Així doncs a vostè li donà per la muntanya? - Sí, i ho vaig encertar, em vaig fer fort com un roure, i encara em dura. Recordo que l'any 1901 vaig anar caminant de Barcelona fins a Lurdes, per la muntanya, travessant la serralada pirinenca. La muntanya és salut, cregui'm.

Als seus darrers anys, va morir l'any 1957, ja va poder veure la innovació dels materials usats en el món excursionista, i com els acampadors utilitzaven tendes cada cop més lleugeres, que pesaven poc i feien de fàcil transportar. Aleshores recordava amb certa enyorança, la pesada tenda que anys enrere havia constituït la base de la seva excursió-travessia que hem esmentat, i tot movent el cap amb resignació deia: Ara les tendes ja no pesen, allò que pesen són els anys!"

Josep Castells i Gironès